Té data de caducitat la Monarquia?

written by Germán Gorraiz López | 27 de juliol de 2020

El relat oficial diu que entre la mort de Franco el 1975 i el fallit cop d'estat de Tejero (23 de febrer de 1981), Espanya seria una Arcàdia idíl·lica (de cognom Transició), en la qual els líders de l'oposició al règim de Franco i els reformistes de l'interior van pactar una agenda per preparar l'Estat espanyol per a l'anhelada entrada a Europa així com garantir la democràcia i el progrés generalitzat, tot això sota la supervisió del rei Joan Carles i com a valedor de la balbucient democràcia. No obstant això, en realitat l'Estat espanyol seria un escenari distòpic fruit del tejerazo de 1981, en el qual els líders polítics confinats al Congrés van ser «convidats» a acceptar un acord tàcit pel qual es declaraven intocables l'statu quo associat a sistema monàrquic (joancarlisme), al sistema polític bipartidista (implantació de les llistes tancades i de la Llei D'Hondt) i a la defensa de la «unitat indissoluble de la nació espanyola».

L'establishment de l'Estat espanyol estaria format per les elits financero-empresarials, política, militar, jerarquia catòlica, universitària i mitjans de comunicació de l'Estat espanyol que serien els hereus naturals del llegat del General Franco i que haurien fagocitat totes les esferes de decisió (segons es desprèn de la lectura del llibre *Oligarquia financera i poder polític a Espanya* escrit per l'exbanquer Manuel Port Ducet) i que va vetllar per mantenir impol·luta l'honorabilitat del rei.

Per a això, es va servir de l'»espiral del silenci» dels mitjans de comunicació de masses (PRISA, Vocento, Grup Planeta, Grup Godó, Grup Zeta, Editorial Prensa Ibérica, Unitat Editorial, TVE i Mediaset Espanya). Aquesta teoria va ser formulada per la politòloga alemanya Elisabeth Noelle-

Neumann en el llibre *L'espiral del silenci*. *Opinió pública: la nostra pell social* (1977) i simbolitzaria «la fórmula de solapament cognitiu que instaura la censura a través d'una deliberada i sufocant acumulació de missatges d'un sol signe», de manera que es produiria un procés en espiral o bucle de retroalimentació positiva (Joan Carles I és un rei trempat).

Per a això es va utilitzar una pràctica periodística perillosament mediatitzada per l'absència de l'exegesi o objectivitat en els articles d'opinió així com per la liquidació del codi deontològic periodístic que va tenir la seva plasmació en la implementació de l'autocensura i en la submissió *nolis volis* a la línia editorial del seu mitjà de comunicació per aconseguir un encefalograma pla en la consciència crítica de la societat espanyola. En conseqüència, el periodisme es va transmutar en mera corretja de transmissió dels postulats de l'establishment o sistema dominant (fruit de l'endemisme atàvic de la servitud als poders fàctics de l'*statu quo*), deriva extrapolable a tots els àmbits de comunicació interactiva de l'Estat espanyol (incloses les xarxes socials Facebook, WhatsApp i Twitter) i el penúltim episodi seria la campanya mediàtica de la *mass* mitjana de l'establishment per «salvar el soldat Felipe».

No obstant això, la pandèmia sanitària, la crisi econòmica, la desafecció política de la societat espanyola motivada pels sagnants casos de corrupció de l'elit politicoeconòmica i el descrèdit de la institució Monàrquica faran revisar tals esquemes (inclosa la tesi de la suposada reconciliació nacional propagada per la *mass media* de l'època de la Transició), per la qual cosa sembla inevitable un procés de catarsi i posterior metànoia col·lectiva a l'Estat espanyol.